

saa særlig Tillidsmand hos Inspektøren, og han har i 10 Aar spadseret blandt Fanger og Betjente og har øvet denne Gerning og har opfordret til at øve den o. s. v., og saa tror man, at Tonen og Aanden i et saadant Fængsel kan være paavirket af sligt. Efter at Skafte har klaget over denne Mand og henledet Inspektørens Opmærksomhed paa ham, lader Inspektøren ham træde i Overbetjentens Sted og gøre Overbetjentens Gerning, hvorved han kommer til at føre Fanger frem, der skal i arbitrært Forhør netop i denne Sag. Der bliver optaget to Forhør af Inspektøren og derefter, ikke ved eget Initiativ, men ved Skaftes stadige Trængen paa, et Forhør af Direktøren, men man kommer til det Resultat: Der er ikke noget om den Sag. Manden er fri, han bliver paa Anstalten. Men den, som bliver forflyttet og kaldet, det er ham, der har klaget: det er Løjtnant Skafte. Senere kommer man, da Forhørsdommeren faar Sagen, tilbage til disse arbitrære Forhør, der er optagne indenfor Anstalten. Man ønsker at se Protokollen over denne Afhøring, og man forlanger den af Inspektøren. Hvad er Svaret? Den er væk! den er kommet bort, den eksisterer ikke. Han siger, at der ikke paa det Tidspunkt var Skuffer eller Steder, hvor man kunde gemme den, og hvortil andre ikke havde Nøglen; Anstalten var ikke færdig endnu. Følgelig er den forsvundet, og saa forlanger man af Bisidderne, de højere Funktionærer, der var til Stede ved Mødet, en Udtalelse, og denne Udtalelse lyder saaledes: „Da de Forklaringer, som Inspektør *Aude-Hansen* i Anledning af den mod Betjent B. ved Nyborg Straffeanstalt rejste Sigtelse for usømmelige Tilnærmelser overfor nogle Fanger i bemeldte Straffeanstalt i Marts Maaned d. A. lod en Del af de herværende Fanger afgive, ikke kan findes, skal vi undertegnede, som overværede disse Forklaringer, efter Anmodning af Direktøren for Fængselsvæsenet udtale, at vi bevarer som vort bestemte Indtryk af Forklaringerne, at de ikke afgav noget som helst Grundlag for den nævnte Sigtelse mod Betjent B.“ Altsaa, det er den Værdi, man kan tillægge den Slags Udtalelser af Embedsmænd, som staar under, hvad jeg kalder, den tjenstlige Suggestion, som opstaar, naar den Slags Sager behandles. Vi har set det med Betjent K., der aabent erklærer i Forhøret: Jeg udtalte mig den Gang anderledes om den Sag, end jeg gør nu, fordi jeg var bange for at faa min Afsked.

Vi ser det samme her med disse to Mennesker, hos hvem man kan forudsætte en vis Udvikling, men som har siddet og hørt paa disse Forhør, og som er kommet paa det rene med, at der var intet som helst at sige paa Manden; han stod ren til Trods for, at den samme Beskyldning Gang efter Gang blev fremsat imod ham. Og hvordan er disse Forhør afholdte? De er efter min Overbevisning afholdte ganske skandaløst, saavel de, Inspektøren har afholdt, som de, Direktøren har afholdt. Klageren er ikke blevet konfronteret med de Betjente, han havde udpeget som dem, der havde angivet Manden, og der har i det hele været foretaget en løs og overfladisk Behandling af denne Sag; dette maatte selvfølgelig føre til et negativt Resultat. Om den Sag udtaler Inspektøren i sit Indlæg sig saaledes: „Efter min Opfattelse er Betjent Skaftes hele malplacerede Optræden Skyld i, at denne Sag ikke har fundet en Løsning, der havde været til mindre Fortræd for Straffeanstalten. Han har dels foretaget Undersøgelser, som han var ganske ukaldet til at stille, og dels ikke valgt at konferere med Inspektionen i Stedet for at bringe Sladder i Omløb; han har derved adviseret B., forhindret de andre Betjente i frit at udtale deres Betæneligheder overfor Inspektionen og forsøgt at give det Udseende af, at jeg lukkede Øjnene for den Slags Forhold“. Man maa virkelig sige, at hvis det ikke var en meget syg Mand, der udtalte sig her, var der overhovedet ingen Undskyldning for en saadan Udtalelse. En malplaceret Optræden kalder han det, at en Betjent, der faar den Overbevisning, at en anden Betjent opfører sig overfor Fanger og Betjente som her angivet, undersøger denne Opførsel. Han er ikke kaldede til at foretage denne Undersøgelse, siger Inspektøren. Men de, der er kaldet til at foretage denne Undersøgelse, hvordan foretog de den? Ikke mindre end fire Gange, og alle fire Gange er den skyldige Betjent gaaet urørt ud af den. Først den femte Gang, den Gang Undersøgelsen optages af Dommeren, viser det sig, at den første Betjents Undersøgelse er fuldkommen rigtig; men saa har han imidlertid været nødt til at tage sin Afsked. Altsaa, samtidig med, at der er store Vanskeligheder ved at faa egnede Folk til disse Stillinger, behandler man Folk, der er egnede, saaledes som Skafte efter selve Fængselsmyndighedernes Udtalelser er det, paa denne Maade. Han er ikke den eneste, thi oppe i den øverste Administration